

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **L. S.**, zastoupeného Mgr. Alenou Kružíkovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 2a, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2002, č. j. OAM-5399/VL-10-17-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně, ze dne 25. 3. 2004, č. j. 36 Az 496/2003-16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Odměna advokátky Mgr. Aleny Kružíkové **s e u r č u j e** částkou 2 150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2002, č. j. OAM-5399/VL-10-17-2002, doručeným žalobci dne 19. 12. 2002, žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a dále mu neudělil azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě ze dne 19. 12. 2002 proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím OAMP a požádal o posouzení jeho žádosti o udělení statusu uprchlíka.

Usnesením ze dne 18. 3. 2003 krajský soud žalobce vyzval k odstranění vad žaloby, a to aby ve lhůtě 15 dnů v souladu s § 71 odst. 1 s. ř. s. uvedl jméno, příjmení a adresu, na kterou lze doručovat, ozřejmil, kým je žaloba podepsána a datována, označil napadené rozhodnutí a den jeho doručení, výroky rozhodnutí, které napadá, doplnil žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, označil důkazy k prokázání svých tvrzení a učinil návrh výroku rozsudku. Současně žalobce poučil o tom, že v případě nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě soud podání odmítne.

V doplnění žaloby ze dne 23. 5. 2003 žalobce citoval řadu ustanovení správního řádu, která žalovaný v řízení porušil, a trval na tom, že splnil zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu nebo alespoň pro vztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ke skutkovým důvodům odkázal na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a další spisový materiál. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud usnesením ze dne 25. 3. 2004 žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V odůvodnění konstatoval, že soud je v přezkumném řízení vázán žalobními body, přičemž není povinen, ale ani oprávněn, dovozovat za žalobce jakákoliv tvrzení, což platí zejména pokud jde o rozsah napadení správního rozhodnutí, vymezení namítaných důvodů jeho nezákonnosti a odůvodnění v žalobě uváděných tvrzení. Podání žalobce ze dne 19. 12. 2002 postrádalo základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., neboť se žalobce omezil jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím. Soud proto usnesením ze dne 18. 3. 2003 žalobce poučil a vyzval ho k doplnění podání v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto usnesení. V doplnění žaloby ze dne 23. 5. 2003 žalobce namítal porušení ustanovení správního řádu a § 12 a § 91 zákona o azylu, skutkově odkázal na spisový materiál. Protože návrh žalobce neobsahoval veškeré obligatorní náležitosti žaloby, nemohl soud přihlídnout k podání ze dne 23. 5. 2003, neboť rozšířit žalobu lze pouze ve lhůtě pro její podání. Učiněná výzva k odstranění vad podání odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení. Žalobcův návrh neobsahoval žádný žalobní bod, přičemž tento nedostatek podmínek řízení mohl být ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. odstraněn pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Vzhledem k tomu, že v této lhůtě žalobce svůj návrh nedoplnil, stal se tento nedostatek podmínky řízení neodstranitelným. Soudu tak nezbylo, než žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

Proti odmítavému usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně uvedl, že krajský soud porušil § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Podání ze dne 19. 12. 2002 obsahovalo náležitosti dle § 37 odst. 2 s. ř. s. Opravný prostředek byl podán v době, kdy musel splňovat náležitosti podání podle § 249 a § 42 o. s. ř. a těmto vyhovoval. Toto podání logicky nemohlo obsahovat náležitosti podání podle § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. K doplnění podání ve smyslu těchto ustanovení byl proto žalobce vyzván soudem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. V reakci na tuto výzvu dne 23. 5. 2003 doložil do spisu podání označené jako doplnění žaloby, kterým opravný prostředek ze dne 19. 12. 2002 doplnil o náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.

Dále napadl výklad ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Podání ze dne 19. 12. 2002 splňovalo náležitosti podání ve smyslu o. s. ř., zákonitě neobsahovalo formulaci žalobních bodů ve smyslu s. ř. s. Argumentem ad absurdum lze dovodit, že všechny opravné prostředky splňující náležitosti podání podle o. s. ř. by v případě nedoplnění náležitostí podle § 71 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě patnácti resp. sedmi dní, tedy do 15. resp. 7. 1. 2003, musely být odmítnuty.

Podotkl, že je mu známo, že ve značném množství případů žalob ve věci neudělení azylu krajský soud zcela běžně i po uplynutí zákonné lhůty vyzýval usnesením žalobce k doplnění podání.

Brojil též proti výkladu zásady dispoziční a zásady koncentrace řízení. Koncentrace řízení se vztahuje k rozsahu a důvodům napadení rozhodnutí správního orgánu. Z hlediska systematického zařazení této zásady ve zvláštní části s.ř.s. ji lze aplikovat jen v tom stadiu řízení, kdy již soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle této zvláštní části. Není ji tak možné použít v počátečním stadiu řízení, kdy soud ještě nemůže přezkoumávat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ale musí postupovat podle § 37 odst. 5 s.ř.s., tedy odstraňovat vady žaloby. Neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v nedostatku úplné žaloby však v tomto případě vzniká až v době, kdy není přes výzvu předsedy senátu doplněna žaloba jako podání postupem podle § 37 odst. 5 s.ř.s., tedy postupem upraveným ve zcela jiné části s.ř.s. Koncentrační zásadu tak v daném případě aplikovat nelze. Zatímco splnění ostatních podmínek řízení soud sleduje s výjimkami během celého řízení, neuvedení žalobních bodů má za následek vznik její vady, kterou je nutno odstraňovat podle § 37 odst. 5 s.ř.s. Až když žalobce přes výzvu předsedy senátu tuto vadu neodstraní ve stanovené lhůtě, vzniká neodstranitelný nedostatek podmínky řízení a možnost takovou žalobu odmítnout.

Za účelem objasnění významu slov žalobce poukázal na verbální výklad slova „rozšířit“ uvedeného v § 71 odst. 2 s.ř.s. Předmětné slovo tak znamená: 1) zvětšit něco do šířky, plochy, objemu, 2) rozhlásit roznést, 3) zvětšit co do počtu, rozsahu. Ve vztahu k žalobním bodům a výrokům napadeného rozhodnutí je jím tak třeba rozumět zvětšení co do rozsahu. To však znamená, že „něco“, co se zvětšuje, a tedy rozšiřuje, již existuje. Koncentrační zásadu je proto možné aplikovat jen v případě, že v žalobě byly uvedeny žalobní body (tj. alespoň jeden) a žalobce uvedl v řízení nový žalobní bod. Jestliže však v žalobě žádný žalobní bod uveden nebyl a žalobce reagoval na výzvu k odstranění vad podání, a to i po lhůtě pro podání žaloby, nemůže se jednat o rozšíření žaloby o další žalobní body, ale pouze o doplnění její chybějící náležitosti.

Rozdílný je též význam stanovení lhůt. V případě odstraňování vad podání podle § 37 odst. 5 s.ř.s. určuje lhůtu předseda senátu, v případě rozšíření žaloby o další žalobní body, tedy nad rámec bodů již uplatněných, platí lhůta stanovená zákonem. Zákon soudu nedává možnost rozdílné volby aplikace lhůt a postupu při odstraňování vady žaloby spočívající v chybějících žalobních bodech, na základě vlastní úvahy o nadbytečnosti tohoto postupu. Pokud tedy žaloba neobsahuje žalobní body, musí být tento nedostatek odstraněn postupem podle § 37 odst. 5 s.ř.s. bez uplatnění koncentrační zásady.

Žalobce dále uvedl, že soud postupoval v rozporu s § 76 s.ř.s. I když žalobce v žalobních bodech neuvede vady, specifikované v odstavci 1 a 2 citovaného ustanovení, soud musí ex officio napadené rozhodnutí zrušit, a to bez ohledu na uplynutí lhůty pro podání žaloby. V § 76 odst. 3 s.ř.s. je tak prolomena dispoziční zásada a je nahrazena zásadou oficiality. Tato faktická výhoda žalobce je vázána na existenci alespoň jednoho žalobního bodu, přičemž tato podmínka byla v daném případě splněna – podání ze dne 23. 5. 2003 obsahovalo žalobních bodů několik.

Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) posoudil věc takto:

Jak vyplynulo ze soudního spisu, byla předmětná žaloba (opravný prostředek) podána u žalovaného dne 19. 12. 2002, tedy ještě v době, kdy se na věc vztahoval občanský soudní řád (část pátá, hlava třetí o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002). Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti soudní řád správní. Podle § 129 odst. 2 s. ř. s. se řízení o opravných prostředcích podaných přede dnem účinnosti tohoto zákona, dokončí v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního tohoto zákona.

Vzhledem k povaze stížních důvodů je nutno se nejprve zabývat porovnáním povahy řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté hlavy třetí (§ 250l a násl.) o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, s povahou řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů podle části třetí hlavy druhé dílu prvního (§ 65 a násl.) s. ř. s.

Co se týče náležitostí podání, na opravné prostředky dopadalo přiměřeně (§ 250l odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002) ustanovení § 249 odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, které kromě obecných náležitostí podání vyžadovalo označení napadeného rozhodnutí, vyjádření, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, uvedení důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí a konečný návrh rozhodnutí soudu. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí naproti tomu podle § 71 odst. 1 s. ř. s. kromě obecných náležitostí obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení napadených výroků rozhodnutí, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) důkazy, jež žalobce navrhuje k prokázání svých tvrzení, f) návrh výroku rozsudku.

Je zřejmé, že v obou případech jsou požadavky kladené na formu a obsah podání v podstatných rysech obdobné. Nutnou náležitostí opravného prostředku i žaloby tak bylo a je označení napadených výroků rozhodnutí a tvrzení právních či skutkových důvodů nezákonnosti či nicotnosti rozhodnutí. V případě, kdy podání tyto náležitosti nesplňuje, jde podle obou procesních předpisů o vadu podání, která brání meritornímu přezkoumání žalobou (opravným prostředkem) napadeného rozhodnutí.

Jak řízení podle části páté hlavy třetí o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, tak řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., jsou dále shodně založena na zásadě dispoziční, která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje (§ 249 odst. 2, § 250h odst. 1 ve spojení s § 250l odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, resp. § 71, § 75 odst. 2 s. ř. s.), a zásadě koncentrační. Podle § 250h odst. 1 ve spojení s § 250l odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, totiž mohl žalobce rozšířit rozsah napadení správního rozhodnutí jen ve lhůtě podle § 250b, tedy jen ve lhůtě pro podání žaloby. V s. ř. s. je pak zásada koncentrace soudního řízení vyjádřena v § 71 odst. 2 větě druhé, podle které může žalobce rozšiřujícím způsobem disponovat s rozsahem napadení správního rozhodnutí a s obsahem žalobních bodů (tedy i když žaloba neobsahuje žádný žalobní bod; srov. č. 113/2004 Sb. NSS) jen ve lhůtě pro podání žaloby.

V obou případech je tedy nutnou náležitostí žaloby označení napadených výroků rozhodnutí a tvrzení právních či skutkových důvodů nezákonnosti či nicotnosti rozhodnutí,

příčemž rozšiřovat rozsah napadení a připojovat další žalobní body lze vždy jen ve lhůtě stanovené zákonem.

Těmto zákonným kritériím však podaná žaloba (opravný prostředek) ani při nejmírnějších požadavcích nevyhovovala, neboť v ní byl pouze vyjádřen nesouhlas s obsahem rozhodnutí žalovaného a žádost o projednání stěžovatelovy žádosti o udělení azylu. Jeho podání tak neobsahovalo žádný žalobní bod a nevymezovalo ani napadené výroky rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 19. 12. 2002. Opravný prostředek z téhož dne, kterým se stěžovatel domáhal přezkoumání uvedeného rozhodnutí, však trpěl nedostatkem několika náležitostí: stěžovatel především nesdělil, v jakém rozsahu napadá rozhodnutí, jehož přezkoumání se domáhá, nezmínil se o důvodech, pro něž má rozhodnutí za nezákonné, a neuvedl žalobní petit, tj. návrh výroku soudu. Chybějící náležitosti odpovídají náležitostem žaloby podle § 71 odst. 1 písm. c), d) a f) s. ř. s. Je pravda, že například k odstranění nedostatku podání spočívajícího v absenci žalobního petitu by soud mohl stěžovatele vyzvat kdykoli do 31. 12. 2002 i po tomto datu; výzva směřující k doplnění tvrzených důvodů nezákonnosti (jejichž absence je nejzávažnějším nedostatkem stěžovatelova podání) by se však minula účinkem, neboť ani vrchní soud, ani krajský soud by z důvodů výše uvedených nemohli přihlížet k důvodům uplatněným po lhůtě pro podání opravného prostředku. Lhůta pro podání opravného prostředku činila ve stěžovatelově případě sedm dní [§ 32 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, ve znění účinném do 31. 12. 2002]; tato lhůta uplynula dnem 27. 12. 2002, a stěžovatel tedy mohl rozšiřujícím způsobem disponovat s rozsahem napadení správního rozhodnutí a s obsahem žalobních bodů nejpozději v tento den. Ze svého popudu tak neučinil a vrchní soud (a od 1. 1. 2003 krajský soud podle čl. II bodu 1. zákona č. 519/2002 Sb.) by ho k tomu nemohl vyzvat. Výzva k doplnění náležitostí opravného prostředku (žaloby) a stěžovatelova reakce na ni již nemohly zhojit nedostatek spočívající v absenci jakýchkoli tvrzených důvodů nezákonnosti; ani doplnění jiných chybějících náležitostí přitom neučinilo stěžovatelův opravný prostředek (žalobu) věcně projednatelným. Nelze vyvodit, že by po 1. 1. 2003 lhůta k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5, § 72 odst. 1, 2 s. ř. s. a § 32 odst. 2 zákona o azylu počala běžet znovu. Nová právní úprava nové lhůty nestanovila; u neskončených věcí, kde již lhůty uplynuly, tak tyto znovu běžet nezačaly.

Krajský soud v odůvodnění svého usnesení uvedl, že stěžovatelovo podání nesplňuje náležitosti žaloby podle s. ř. s., a měl pravdu; tuto skutečnost však mohl konstatovat jen proto, že podání zároveň nesplňovalo ani náležitosti, které pro opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu stanovila příslušná ustanovení o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002. Kdyby stěžovatelovo podání splňovalo náležitosti opravného prostředku podle někdejší části páté hlavy třetí občanského soudního řádu, ale nedosahovalo kvality vyžadované soudním řádem správním pro žaloby (tedy např. pokud by v podání nebyl uveden den doručení napadeného rozhodnutí nebo by nebyly označeny navržené důkazy), soud by byl povinen stěžovatele vyzvat k odstranění nedostatků podání, jejichž zdrojem by v takovém případě byla jen změna právní úpravy. Tato změna by neměla jít k tíži účastníků řízení. Uvedená zásada má ovšem i svůj protějšek: nelze se domáhat lepšího procesního zacházení ze strany soudu jen proto, že zahájené řízení před soudem bylo dotčeno zásadní změnou procesního předpisu; to však stěžovatel činí, když žádá, aby ho soud vyzval k odstranění vad podání i po nabytí účinnosti soudního řádu správního. Přehlíží přitom, že neodstranitelnými nedostatky trpělo jeho podání již ke dni, kdy uplynula lhůta pro podání opravného prostředku, tedy ke dni 27. 12. 2002; již tehdy by tedy soud musel podání odmítnout a s žádným jiným právním následkem nemůže být toto vadné podání spojeno ani dnes.

Krajský soud již na základě takto koncipované žaloby, nedoplněné v zákonné lhůtě o označení napadených výroků rozhodnutí a o alespoň jeden žalobní bod, nemohl správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Výzva krajského soudu k odstranění vad žaloby byla dané situaci nadbytečná. Není totiž dána zákonná povinnost soudu v takových případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Nejvyšší správní soud proto shledal, že se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti, když žalobu stěžovatele odmítl, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body a označení výroků napadeného rozhodnutí stávají neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení.

Ostatně v tomto smyslu již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. č. 113/2004 Sb. NSS, č. 319/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel poukazoval též na to, že krajské soudy leckdy vyzývají žalobce v azylových věcech k odstranění vad žaloby či k jejímu doplnění i po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Takový postup je přípustný, avšak jen tehdy, pokud výzva soudu nesměruje k rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k uvádění dalších žalobních bodů (jinému výkladu brání ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.; dříve tak činilo ustanovení § 250h odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002). Ze stejné příčiny je nutno vyvrátit i stěžovatelovo tvrzení, že procesní postup, jaký zvolil krajský soud v jeho věci, by mohl vést k paušálnímu odmítání všech podání učiněných podle někdejší části páté občanského soudního řádu, v řízení o nichž se pokračuje ve smyslu § 129 odst. 2 s. ř. s., neboť žádné z těchto podání logicky nesplňuje náležitosti žaloby podle soudního řádu správního. Opět nelze než zopakovat, že nabytí účinnosti nového procesního předpisu nevede k přeměně neodstranitelných vad podání na vady odstranitelné. Naopak, odstranitelné vady si zachovávají svůj charakter bez ohledu na změnu právní úpravy. Je tedy povinností soudu vyzvat k doplnění podání o náležitosti, které procesní předpis dříve nežádal; jeho úkolem však není (a bylo by to i v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení) vyzývat k doplnění nově stanovených náležitostí tam, kde ani absenci původně požadovaných náležitostí již nelze zhojit.

Stěžovatel dále namítl, že se krajský soud nezabýval případnou nicotností napadeného správního rozhodnutí či vadami správního řízení, ač mu to ukládá § 76 s. ř. s. jako úřední povinnost. Se stěžovatelem je třeba souhlasit v tom, že trpí-li rozhodnutí správního orgánu tak závažnou právní vadou, jež vyvolává jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), či tak závažnou vadou řízení, která brání jeho přezkoumání soudem v mezích žalobních bodů (§ 76 odst. 1 s. ř. s., srov. č. 272/2004, č. 359/2004 Sb. NSS), vysloví soud rozsudkem tuto nicotnost, resp. zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení, i bez návrhu. K vadám způsobujícím nicotnost správního aktu a k závažným vadám řízení ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. tudíž soud za uvedených podmínek přihlíží z úřední povinnosti, bez ohledu na to, zda žaloba na takové vady poukazovala. Na druhé straně však aplikace § 76 s. ř. s. soudem přichází v úvahu jen za splnění předpokladu, že žaloba proti takovému aktu směřující, je sama způsobitelná soudní přezkoumání vůbec vyvolat. Jinými slovy řečeno, zjistí-li soud neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, pro který nelze v řízení pokračovat, odmítne ji usnesením podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako nezpůsobilou aktivace soudního přezkumu. Až po splnění všech podmínek řízení se může soud zabývat právní kvalitou rozhodnutí samotného, tudíž zjišťovat a hodnotit i okolnosti svědčící pro nicotnost či proti ní, resp. se zabývat existencí dalších závažných vad správního řízení ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. Otázka zkoumání podmínek řízení tak předchází zjišťování právních vad rozhodnutí samotného. Ani této kasační námitce tedy soud nemohl přisvědčit.

Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny stěžovatelovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byla pro řízení o výše uvedené kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 16. 7. 2004, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 1 000 Kč a 2 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2 150 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu